

בַּר מִצְוָה - 310 בְּיַסְק כּוֹס בְּקִדּוּשׁ
מִלֵּךְ: בְּיַסְק יִצְחָק עֲזַרְיָהוּ ז"ל

אם לא חקו את הנפש לגמרי, אין בו רק נפש בלבד, וישאר מבלי רוח ונשמה,

① חֲקֵה סוֹבֵר זֶה הַקּוֹכֵב מִשְׁמַלֵּךְ
סֵא קִי' - קִי' וְאִמְרָתִי

אז נקרא בחור וכיכ ראווי לקרוחו בוחר כי מן אז בוחר בטוב ומואם ברע כדכתיב בפסוק ישעי [ז' ע"ו] אך קוראוי לו בחור כי כיית בוחר בעמו ישראל באבניכ גמטריי אחיד משמשכ י"ג ויום א.

⑦ בְּכֹס בְּיַסְק זֶה בְּכֹס מִשְׁמַלֵּךְ בִּן
חֲמֵה פִּי' - פִּי' בִּן

וְאָמְרוּ חֲכָמֵי הָאָמֶת כִּי נִפְשׁ בָּאָה לְאָדָם בְּיוֹם אֲשֶׁר זָכָה לְהַמּוֹל בְּשֵׁר עָרְלָתוֹ וּבִשְׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה וְאַחַר שְׂמִינִיעַ לִי"ג שָׁנָה וְיוֹם אֶחָד זֹכָה לְרוּחַ הוּא הַיָּצֵר הַטּוֹב שְׂאֲמָרְנוּ וְעַם הַיּוֹת שְׂנַפֵּשׁ גַּם בֶּן מִכָּח הַטּוֹבָה הִיא מוֹשֵׁב וּמִשְׁכָּן לְרוּחַ זֶה בְּלֹא זֶה אֵינָם יְכוּלִים לְהִיּוֹת וּשְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים אֶפְלוּ הִכִּי אֵינּוּ נִקְרָא יָצֵר טוֹב בְּשִׁלְמוֹת שֶׁהִיא בְּטֵלָה בְּמַעוֹט לְגַבִּי יָצֵר הָרַע הַשּׁוֹלֵט עָלָיו מִבְּטָן אָמוּ מַעַח שְׂיָצָא לְאֹוִיר הָעוֹלָם וּבִסְבָּתוֹ שׁוֹכֵחַ כֹּל מֵה שְׂרָאָה וְיַדַּע אֶכָּל בְּבֹא לְשִׁכּוֹן עָלֶיהָ הָרוּחַ הַקְּדוֹשׁ מִמְּדַרְגָּתוֹ יְכוּלִין בֵּין שְׁנֵיהֶם לְהַטּוֹתוֹ מִדֶּרֶךְ הָרַעָה לְדֶרֶךְ הַטּוֹבָה כִּי הַבְּחִירָה בְּיָדוֹ וּבְיָדוֹ לְבַחַר בְּטוֹב וְלִמְאֵס בְּרַע וְאֵם לֹא יַעֲשֶׂה בַר עוֹנֶשֶׁן הוּא וְלִכֵּן עוֹנֶשֶׁן אוֹתוֹ מִי"ג שָׁנָה וּמַעֲלָה אַחַר שְׁזָכָה לְנִפְשׁ וְרוּחַ וְהַצְלִיחַ בָּהֶם וְזָכָה לְנִשְׁמָה וְהוּא מִבְּטָן עֲשָׂרִים וּמַעֲלָה וְאַחַר שֵׁשׁ לוֹ נִשְׁמָה מְחֻזָּק הוּא שְׁלֹא יִחָטָא וְאֵם יִחָטָא עֲנָשׁוּ מְרַבָּה וְעוֹנֶשֶׁן אוֹתוֹ בֵּין מְלַמְעָלָה בֵּין מְלַמְשָׁכִיל יְבִין.

② קִבְּרֵי' אֵל

וְאִסְפְּרָה אֶל חֵק
יְהוָה אָמַר אֵלֵי בְנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם
יְלִדְתִּיךְ:

③ בּוֹכֵר הַקְּדוֹשׁ מִשְׁמַלֵּךְ יוֹסֵף בֶּן צִבְיָה

(עו) כד מטה דוד לתליסר שנין, וזכה ב בהוא יומא דעאל לארביסר, כדן כתיב, ו אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. מיט. דהא מקדמת דנא לא הוה ליה ברא, ולא שראת עליה נשמתא עלאה, דהא בשני ערלה הוה, ובג"כ, אני היום ילדתיך, היום דאני ילדתיך. אני, ולא סטרא אחרא, כמה דהוה עד השתא, אני בלחדאי. בר עשרין שנין, מה כתיב בשלמה, כי בן הייתי לאבי, לאבי ממש דאי.

④ עֵל מִ"פ שֶׁעַר כֶּכּ בְּכֹס ז

כי כמו שנשמת האדם, אינה נכנסת בו עד י"ג שנים, כן נשמת הו"א שהוא המוחין שלו אינן נכנסים בו עד י"ג שנים.

⑥ אַעֲלֵן זְרוֹב הַנֶּבֶל אִלֵּם סִימֹן בְּסִי' ב

וכ"ש שצריך ליחד מאד י' שלא לינע קדם נפילת כשום מאכל או משקה שלא לפסאם י' וצריך להזהיר חנשים ע"ו ביותר כי רוב תיקון המאכלים הוא על ידן אבל לנביעת חנכרים אין לחוש כי רוח סוסאח זו אינה מתאוה לשרות אלא בכלי של קדש במקום כרושה שנשתלקה ששם שחם נטות ישראל כשהם ישנים ונשמתם הקדושה מסתלק טעמם ואזי רוח הטומאה שורה על טעם וכשהנשמה חוזרת לנף מסתלקת רוח הטומאה מכל חנף ונשארת על הידים בלבד ופטעם זה נצטו לחקל כנביעת הקטנים שלא הניעו לחינדל לפי שנמר ועיקר כניסת נפש הקדושה באדם הוא בייג שנים ויום א' לזכר ייב לנקבת שלכן נתחייבו אז כסדר פן התרח ונעשו בני עונשים וחלת כניסת נפש זו הקדושה היא כחינדל לתורת ולסעות שחייבו חכמים לחנך (גם במצות סילה ולכן הנהיר פניעת הקמן סיום חסילה ואילך קדוש יאמר לו):

⑤ אִלֵּם הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ אֲבֵי' אֵלֵּם אִלֵּם אִלֵּם ב

ובראותו הקב"ה כן "ואמר אליהם יהי אור" ו"שולח אל האדם עזר נגד יצרו, וזה יהיה בהגיעו ליי"ד שנה יופיע עליו ממעון קדשו רוח אלהין קדישין נשמה קדושה וטהורה י"ו,

⑥ אֵלֵּם הַזְּעֵלֵי' הַקְּדוֹשָׁה א

הנה בעת שנולד גוף האדם ויוצא לאויר העולם, נכנסת בו הנפש שלו, ואם יוכשרו מעשיו, יזכה ויכנס בו הרוח בתשלום שנת השלש עשרה (ת) שאז נקרא איש גמור כנודע. ואם יוכשרו עוד מעשיו מאז ואילך, נכנסת בו הנשמה בתשלום שנת העשרים, כנוזכר בסבא דמשפטים (א) אבל אם לא תקן את הרוח לגמרי, לא תכנס בו הנשמה, ויהיו בו גו"ר בלבד. וכן

⑨ סִמְיֹן א

"לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר"

